தமிழ்ச் சொல்வகைப்பாடு

Parts of speech in Tamil

இராசேந்திரன் சங்கரவேலாயுதன்
அமிர்தா விஷ்வவிதயபீடம்
கோயம்புத்தூர்

1. முன்னுரை

ஒரு மொழியின் சொற்கள் சொல்லியல் அடிப்படையிலும், தொடரியல் அடிப்படையிலும், வகைப்பாடு செய்யப்படலாம். சொற்கள் எந்த இலக்கணக் கூறுக்காகத் திரிபுறும் வாக்கியத்தில் எங்கு, எவ்வாறு இடம் பெறுகின்றன. அவற்றின் செயற்பாடுகள் யாவை என்பதன் அடிப்படையில் அவை ஒரு சொல் வகுப்பைச் சார்ந்தன என நிர்ணயிக்கலாம். ஆங்கிலத்தில் “Part of speech tag” என்றும்,இதன் படி சொற்களை எட்டு வகுப்புகளாகப் பிரிப்பர்.

1. பெயர் - Noun
2. பெயரடை - Adjective
3. மாற்றுப்பெயர் - Pronoun
4. வினை - Verb
5. வினையடை - Adverb
6. முன்னுருபு - Proposition
7. இணைப்புக்கிளவி - Conjunction
8. வியப்புச்சொல் - Interjection

தற்காலத் தமிழ் இலக்கணத்தை ஆங்கில இலக்கண கண்ணோட்டத்தோடு நோக்கும் இலக்கண நூல்களில் ஆங்கிலச் சொல்வகைப்பாட்டின் தாக்கத்தினைக் காணலாம். பழந்தமிழுக்காக எழுதப்பட்ட மரபிலக்கணங்களில் சொல் வகைகள் தற்காலத்

தமிழுக்காக மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என மொழியியல் அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இருப்பினும் தற்காலத் தமிழுக்கு எத்தனை சொல் வகுப்புகள் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் அவர்களிடையே ஒருமித்த கருத்து இல்லை.

1. மரபிலக்கணச் சொல்வகைப்பாடு

மரபிலக்கணங்கள் தமிழ்ச் சொற்களை பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என நான்கு வகுப்புகளாக கொண்டு, பெயரும்,வினையும் முக்கியமானதாகவும் இடையும்,உரியும் துணை வகுப்புகளாகவும் கொள்ளப்படுகின்றது. காலம் காட்டாமல் வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்கும் சொற்கள் பெயர்ச் சொற்களாகவும், வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்காது காலம் காட்டும் சொற்களை வினைச்சொற்களாகவும் கொண்டுள்ளனர். தனித்து இயங்கும் ஆற்றலின்றிப் பெயர்களையும்,வினைகளையும் இடமாகக் கொண்டு அவற்றின் முன்னும், பின்னும் வரும் வேற்றுமை உருபுகள், விகுதிகள், சுட்டெழுத்துகள், வினாவெழுத்துக்கள் ஆகியனவும் இடைச்சொல் எனப்பட்டன. பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல் போல் தனித்து நின்று பொருளை உணர்த்தாமல் பெயர்ச்சொல்லையோ, வினைச்சொல்லையோ சார்ந்து நின்று அவற்றின் குணத்தை “மிகுதி” என உணர்த்த வல்லன உரிச்சொல்.

மரபிலக்கணத்தார் சொற்பகுப்பை ஆராய்ந்தால் சொற்களைப் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல் என்ற இரு பெரும் பிரிவுகளாகவும், அவற்றைச் சார்ந்து வரும் மூன்றாவது பிரிவுச்சொற்களை இடைச்சொல்,உரிச்சொல் என்று பிரித்தனர். மரபிலக்கணங்கள் உரிச்சொற்களைப் பெயர், வினை இவற்றிற்கு அடையாகக் கொள்கின்றனர். இவ்வாறு மரபிலக்கணங்கள் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், அடைச்சொல் என நான்கு வகைச் சொல் வகைகளை அடையாளம் காட்டுகின்றன. முற்காலத்தமிழை மரபிலக்கண வழி ஆய்கையில் இந்நான்கு வகை சொல் பகுப்புகள் போதுமானதாக இருந்தது.

2. தற்காலத் தமிழ்ச் சொல்வகைப்பாடு பற்றிய கருத்துவேறுபாடுகள்

தற்காலத் தமிழுக்கான சொல்வகுப்புகள் பற்றி இராசேந்திரன் அவர்கள் தமது கட்டுரையில் விரிவாகப் பேசுகிறார். அவர்கருத்துகள் இங்குத் தொகுக்கப்பட்டுத் தரப்பட்டுகின்றன். தற்காலத் தமிழ் புதிய இலக்கணக் கூறுகளை தன்னகத்தே வளர்த்துக் கொண்டுள்ளமையால் சொற்களை புதிதாக வகைப்படுத்த மொழியியல் அறிஞர்கள் வாதிட்டும், வகைப்படுத்தியும் உள்ளனர் [Asher:1982, Lehman:1989].

லேமன் சொல் வகைகளைப் பற்றி விரிவாக ஆராய்கிறார். [Lehman,1989: 911] தற்காலத் தமிழ் மொழியில் எல்லா அகராதி அல்லது வேர் உருபுகளை நான்கு வகைகளாகப் பிரித்து அவைகளை 1.பெயர் வேர்கள் 2. வினை வேர்கள் 3. வினையடை வேர்கள் 4. பெயரடை வேர்கள் எனக்கொள்கிறார். இவற்றில் பெரும்பாலான வேர்கள் பெயர், வினை வேர்களில் அடங்கும். பெயர்கள் பெயர் வேர்களையும், வினைகள் வினை வேர்களையும் கொண்டிருக்கும். ஆனால் பின்னுருபுகள் பல வினையடைகள், அளவையடைகள், இணைப்புச் சொற்கள் என்பனவற்றை வடிவ அடிப்படையில் பெயர் அல்லது வினை வேர்களின் திரிபுற்ற அல்லது திரிபுறா வடிவங்களாகக் கொள்ளலாம். பழந்தமிழில் சொல் வகுப்புகள் குறைந்த காரணத்தினால் பல திரிபுற்ற அல்லது திரிபுறாத பெயர், வினை மற்றும் பெயரடை வேர்கள் தற்காலத் தமிழில் பின்னுருபுகள், வினையடைகள், பெயரடைகள், அளவையடைகள் போன்ற பல சொல் வகுப்புகளாக மீள்ளாய்வு செய்யப்பெற்றன. நாம் அறிந்தபடி தற்காலத் தமிழில் இரண்டு சொல் வகுப்புகள் தான் திரிபுகளை ஏற்கவல்லது. அவை பெயரும் வினையும் ஆகும். பெயர்கள் வேற்றுமையுருபு, எண் இவற்றிறகாகத் திரிபுறும். வினைகள் காலம், எண், பால், இடம் மற்றும் சிலவற்றிற்காகவும் திரிபுறும். சொல் வகுப்புகளில் பெயர்கள் சொல்லாக்கத்தை காட்டுகின்றன. பெயர்களை வினைகளிலிருந்து பெறலாம்.

ஆஷர் [1982:101,102] ‘Operational definitions for word classes’ என்ற தலைப்பில் தமிழ்ச் சொற்களை ஆறு வகையாகப் பிரிக்கிறார்: 1. பெயர்ச்சொல் (Noun), 2.

மாற்றுப்பெயர் (Pronoun), 3. வினைச்சொல் (Verb), 4. பெயரடை (Adjective), 5. பின்னுருபு (Post position), எண், அளவையடை, 6. இடைச்சொற்கள் (Particles)

இதையே கோதண்டராமன் (1989) தனியே இயங்க வல்ல சொற்களைத தலைமை இலக்கணக் கூறுகளாகக் கொண்டு பத்து வகுப்புகளாகப் பிரிக்கிறார். அவையாவன: 1. பெயர், 2. வினை, 3. பெயரடை, 4. வினையடை, 5. வல்லடை, 6. இணைப்பான், 7. உணர்ச்சி வெடிப்புச்சொல், 8. உணர்வு குறிப்புச்சொல், 9. விளிப்புச்சொல், 10. விளி ஏற்புச்சொல்

மேலும் "விகுதி", "ஒட்டு" முதலானச் சார்புநிலைக் கிளவிகளைத் துணைமை இலக்கணக் கூறுகளாகக் கொண்டு அவற்றின் "வடிவுக்கும் இயல்புக்கும் ஏற்ப" 1. விகுதி (Suffix), 2. சொல்லுருபு (postposition), 3. வினைசார் கிளவி (Verb Participle), 4. ஒட்டு (Clitic), 5. சாரியை அல்லது நிரப்பி (Fillers) என ஐந்தாக வகைப் படுத்துகிறார்.

லேமன்(1989:9) உருபனியல் மற்றும் தொடரியல் இலக்கண இயல்புகள் அடிப்படையில் தமிழ்ச்சொற்களை 1. பெயர்கள் (Nouns), 2. வினைகள் (Verbs), 3. பெயரடைகள் (Adjectives), 4. வினையடைகள் (Adverbs), 5. பின்னுருபுகள் (Post position), 6. அளவையடைகள் (qantifiers), 7. வரையறு அடைகள் (Determiners), இணைப்புக் கிளவிகள் (Conjunctions) என எட்டாக சொல் வகுப்புகளைப் பிரிக்கிறார்.

இவ்மூவறிஞர்களும் பெயர், வினை, பெயரடை என்ற சொல் வகுப்புகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் உடன்படுகிறார்கள். கோதண்டராமனும், லேமனும் வினையடையைச் சொல்வகுப்பாகக் கொண்டு ஆக்ஷரிடமிருந்து வேறுபடுகின்றனர். இணைப்பான் என்று கோதண்டராமனும், இணைப்புக்கிளவி என்று லேமனும் குறிப்பிடும் சொல்வகுப்பை ஆஷர் சொல்வகுப்பாகக் கொள்ளவில்லை. ஆஷரும், லேமனும் பின்னுருபுகளைச் சொல்வகுப்பாகக் கொள்ள கோதண்டராமன் பின்னுருபுகளைச் சொல்லுருபுகள் எனக்குறிப்பிட்டு சார்நிலைக்கிளவியாக வகைப்படுத்துகிறார்.

3. தற்காலத் தமிழ்ச் சொல்வகைப்பாடுகள்

3.1. பெயர்ச்சொல்

ஆஷர் பெயர்ச்சொல் பிரிவை உருபனியல் மற்றும் தொடரியல் அடிப்படையில் சொல் வகுப்பாக நிறுவுகிறார். பெயர்ச்சொற்கள் உருபனியல் அடிப்படையில் வேற்றுமை ஒட்டுகளையும், பன்மை ஒட்டு "கள்" என்பதையும் ஏற்கும். தொடரியல் அடிப்படையில் பெயர்கள் பின்னுருபுத்தொடரின் தலைச் சொல்லாகவும், ஒரு வாக்கியத்தின் எழுவாயாகவோ, செயப்படு பொருளாகவோ செயல்படும். எழுவாயாக வரும் பெயர்ச்சொல்லின் இடம், எண், பாலுக்கு தகுந்தாற்போல் வினையின் இடம், எண், பால், ஒட்டின் தேர்வும் அமையும். வேற்றுமை உருபுகளையும் ஆக,ஆன கிளவிகளை ஏற்பனவும், எழுவாயாகவும், பயனிலையாகவும் செயல்பட வல்லன பெயர்கள் என்று கோதண்டராமன் குறிப்பிடுகிறார். லேமன் வேற்றுமை பின்னொட்டுகளையும் ஆக,ஆய் பின்னொட்டுகளையும் ஏற்பன பெயர்கள் என்று விளக்குகிறார். மேலும் குறை உருபனில் உள்ள பல பெயர்கள் எல்லா வேற்றுமை பின்னொட்டுக்களையும் ஏற்காது என்பதையும் சுட்டுகிறார். பெயர்ச்சொல் வகுப்பில் மூவருக்கும் அடிப்படை பேதம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. லேமன் மாற்றுப்பெயர், அளவுப்பெயர், எண்ணுப்பெயர் இவற்றை பெயர்ச்சொல்லின் துணைப்பிரிவாகக் கொள்கிறார்.

3.2. மாற்றுப்பெயர்

பெயர்ச்சொல்லுக்குப் பதிலாக அல்லது மாறாக வரும் சொல் மாற்றுப்பெயர் எனப்படும். இப்பெயர் முக்கியமாகப் பொருட்குறிப்பு (Signification) அடிப்படையில் பெயரிலிருந்து வேறுப்படும். ஒன்றையோ, பெயர்ச்சொல்லையோ குறிக்கும். ஆனால் மாற்றுப்பெயருக்குத் தக்கவாறு வெவ்வேறு ஆட்களையோ, பொருளையோ குறிக்கும்.

இதன் காரணமாய் ஒரு மொழியின் பெயர்ச்சொல்லின் எண்ணிக்கை ஏராளமாயிருந்தாலும், மாற்றுப்பெயர்கள் குறைவாகவே உள்ளது.

ஆஷர் மாற்றுப்பெயர்களைத் தனிச்சொல் வகுப்பாகக் கையாள்கிறார். பெயர் சொல்லின் வரையறைகளில் பல இயல்புகளைக் கொண்ட ஒரு நெருங்கிய குழுமத்தைச் சார்ந்திருப்பவை மாற்றுப்பெயர்கள். பெயர்ச்சொற்கள் ஏற்கும் அதே வேற்றுமைப் பின்னொட்டுகளை அவற்றுடன் சேர்க்கலாம். ஆவை பின்னுருபுத் தொடரின் தலைச் சொல்லாக அல்லது எழுவாயகவும், செயப்படுப்பொருளாகவும் செயற்படலாம். ஒரு வாக்கிய அமைப்பில் வினையின் இடம், எண், பால் ஒட்டைத் தேர்வு செய்யும்.

லேமன் பெயர்த் தொடரில் அடை எடுக்காது தனித்து வரும் பெயர்களை மாற்றுப் பெயர்களாகக் கொள்கிறார். மாற்றுப்பெயர்களைத் தனிநிலை மாற்றுப்பெயர்கள், [எ.கா.நான், அவன்] , ஆக்க மாற்றுப்பெயர்கள் [எ.கா.யாரோ, யாரும்] என்றும் வகைச் செய்கிறார். மூவிடப்பெயர்கள் [Personal Pronoun], சுட்டுப்பெயர்கள் [Demonstrative Pronouns], வினாப்பெயர்கள் [interrogative Pronouns], தன்வயப்பெயர்கள் [Reflexive Pronoun] என பலவகையாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. மூலவகையான மாற்றுப்பெயர்களைக் குறிப்பு (Referential), உறுதி (Definiteness), குறிப்பீடு (Specificity) என்ற பொருண்மைக் கருத்துகள் அடிப்படையில் வனைப்பாடு செய்யலாம். (Lehman, 1983: 93)

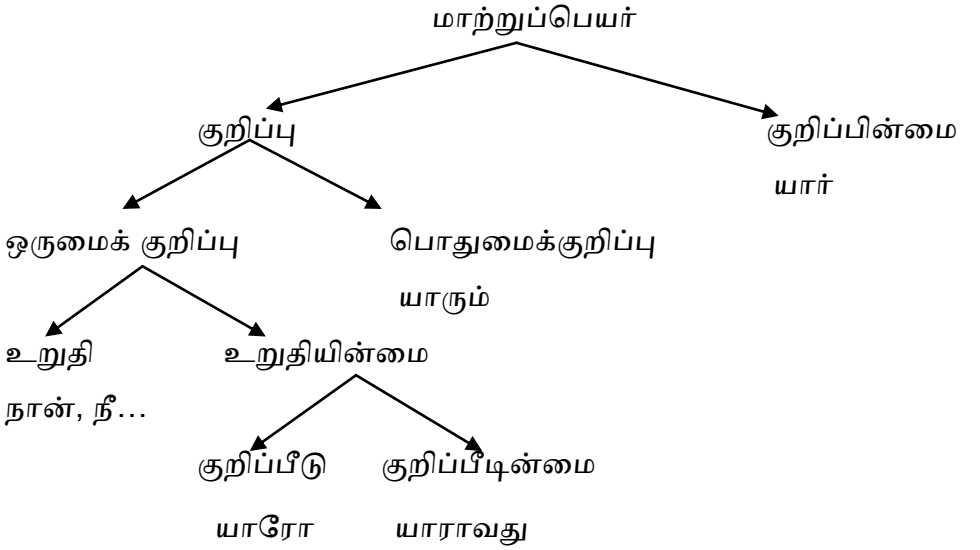

மூவிடப்பெயர்கள் காலத்தோடும், இடத்தோடும் தொடர்பு கொண்டிருக்கும். பேசுபவசைத் தன்மை இடம் என்றும், கேட்பவரை முன்னிலை இடம் என்றும், பேசப்படுபவரைப் படர்க்கை இடம் என்றும் செய்யலாம். சுப்ல கூடுதலான பாகுபாடுகளைக் கொண்டு படர்க்கையிடம், தன்மை, முன்னிலை இடங்களிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை ஆகிய மூன்றும் அடிப்படையில் ஒருமை, பன்மை என வேறுபடுகின்றது. முன்னிலை இடங்களும், படர்க்கை இடங்களும் தகுதி அடிப்படையில் உயர்வு, உயர்வின்மை என வேறுபடும். படர்க்ளை இடப்பெயர்கள் மட்டுமே பால் அடிப்படையில் ஆண், பெண் என்றும், சுட்டு அடிப்படையில் அண்மை, சேய்மை என வேறுபடும்.

இதற்கான அமைப்பை கீழே அட்டவணை மூலம் காணலாம்

இடம்	ஒருமை	பன்மை
தன்மை	நான்	நாம்,நாங்கள்
முன்னிலை	நீ,நீர்	நீங்கள்
படர்க்கை	அவன்,இவன்,அவள்,இவள், அவர்,இவர்,அது,இது	அவர்கள்,இவர்கள் /அவை,அவைகள் இவை,இவைகள்

தான், நாம், தாங்கள் என்ற தன்வயப்பெயர்கள் நான்காவது இடத்தைச் சாரும். எழுவாயால் வரும் படர்க்கைச் சொல்லுக்கு மாறாய் அல்லது பதிலாய் தன்வயப்பெயர்கள் வரும்.

வினாப்பெயர்களுக்குத் தீர்மானிக்கப்பட்ட குறிப்பு இல்லை. வினாப்பெயர்களைக் குறிப்பீடு பெற்ற (Specified) வினாப்பெயர். குறிப்பீடு பெறாத (non specified) வினாப்பெயர் எனப்பிரிக்கலாம். அவை உயர்திணை, அஃறிணை வேறுபாட்டை வடிவத்தில் காட்டுகின்றன. (எ.கா. *யார்*, *என்ன*) குறிப்பீடுப்பெற்ற வினாப்பெயர்கள் படர்க்கையிடம் எண், பால் இவற்றின் வேறுபாட்டை வடிவத்தில் காட்டுகின்றன. (எ.கா. எவன், எவள், எவர், எது, எவை) உம் என்ற குறைச்சொல் சேர்ந்த வினாப்பெயர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும். குறைச்சொல் ஒ-சேர்ந்த வினாப்பெயர்களான யாரோ, ஏதோ, என்னவோ என்பன குறிப்பீடு பெறாத உறுதியற்ற மாற்றுப்பெயர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாய் அமையும்.

3.3. அளவுப்பெயர்

சில, பல, எல்லாம், எல்லோரும் என்ற பெயர்கள் அளவுப்பெயர்கள் பிரிவைச் சாரும். இவை பெயர் அடைகளாகச் செயல்பட வல்லன (எ.கா. சில மனிதர்கள்). பெயர்களுக்குப் பின்னால் வந்து வேற்றுமை ஒட்டுகள் எடுக்க வல்லன (எ.கா. பேனாக்கள் சிலவற்றை வாங்கினேன்). சில, பல என்பவைகளைப் பெயரடைகளாகக் கொண்டு முறையே சிலவை, பலவை என்பனவற்றை மாற்றுப் பெயரொட்டாக்கம் பெற்ற பெயர்களாக ஆயலாம் (எ.கா. சில+அவை=சிலவை)

3.4. எண்ணுப்பெயர்

எண்ணுப்பெயர்கள் ஆதார எண் (Cardinal Number), முறைமை எண் (Ordinal number) என இருவனைப்படும். முறைமை எண் ஆதார எண்ணிலிருந்து ஆவது அல்லது ஆம் என்ற குறைச்சொல்லின் (Clitics)சேர்க்கையால் ஆக்கப்படும். ஆதார எண்களிலிருந்து மாற்றுப் பெயரொட்டாக்கம் பெற்ற எண்ணுப்பெயர்களை (Pronominalzed Cardinal Number) பெறலாம். (எ.கா. ஒருவன், ஒருத்தி, ஒருவர்)

3.5. வினை

வினையைச் சொல்வகுப்பாகக் கொள்வதில் மொழியியல் அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு இல்லை. வினைகள் காலப்பின்னொட்டுகளையும், இடம் - எண் - பால் பின்னொட்டுகளையும் பிற பின்னொட்டுகளையும் எடுக்க வல்லன் சில வினைகள் குறை உருபனியலை உடையன. அதாவது எல்லா வினைப்பின்னொட்டுகளையும் அவை ஏற்பதில்லை. இணைப்பு வாக்கியங்கள் (Copular Sentences) (எ.கா. அவன் மாணவன்) தவிர்த்த பிற வாக்கியங்களில் கட்டாயமாக வரும் பகுதி வினையாகும். வினைகளை உருபனியல், பொருண்மையியல் இவற்றின் அடிப்படையில் வெவ்வேறு வகையாய் பாகுபாடு செய்யலாம். காலம் மற்றும் பிறவினைப் பின்னொட்டுகளுடன் சேரும்போது ஏற்படும் உருப ஒலியனியல் மாற்றங்கள் அடிப்படையில் வினைகளை மெல்வினை, இடைவினை, வல்வினை என்ற மூன்று வகைகளாகவும் அதற்கு மேற்பட்ட வனைகளாகவும் பிரிக்கலாம். வடிவ மற்றும் செயற்பாடு அடிப்படையில் வினையை முற்றுவினை (finite verb) (எ.கா. வந்தான்) மற்றும் எச்சவினை (non-finite berb) (எ.கா. வந்த, வந்து) என்று பிரிக்கலாம். எச்சவினை பெயரின் அடையாக வருமா அல்லது வினையின் அடையாக வருமா என்பதன் அடிப்படையில் பெயரெச்சம் (Adjectival or relative participle form) (எ.கா. வந்த பையன்) என்றும், வினையெச்சம் (adverbial or verbal participle form) (எ.கா.வந்து போனான்) என்றும் வகைப்படுத்தலாம். தன்வினை (எ.கா.ஆடு) பிறவினை (எ.கா. ஆட்டு) என்ற பாகுபாடு பொருண்மையியல் அடிப்படையில் அமைந்தது. வினையினை தான் செய்யின் தன்வினை என்றும், பிறர் செய்யின் அது பிறவினை என்றும் விளக்கப்பட்ட பொருண்மை வேறுபாடு அவ்வளவு பொருத்தமானதல்ல. (பரமசிவம்,1983:2-3) அடிப்படையிலான வினைகளைத் தனவினைகள் என்றும், (எ.கா. ஓடு, காண்) அவற்றினின்றும் ஒட்டாக்கத்தால் ஆக்கப்பெற்ற வினைகளை (எ.கா. ஓட்டு, காட்டு) பிற வினைகள் என்றும் கொள்ளலாம். வாக்கியத்தில் பயன்படுத்துகையில் செயப்படுபொருளை எடுக்குமா? என்பதன் அடிப்படையில் வினைகள் செயப்படுபொருள் குன்றியவினை (எ.கா. போ, வா), செயப்படுபொருள் குன்றாவினை (எ.கா. படி, அடி) எனப்பாகுப்படுத்தலாம். பெயருக்கும்

வினைக்கும் உள்ள காரக உறவுகளை (Case Relations)கொண்டும், இணைதிறன் (Valency))கொண்டும் வினைகளை வகைப்பாடு செய்யலாம்.

3.6. பின்னுருபுகள்

ஆக்ஷர் பின்னுருகைச் சொல்வகுப்புகளில் ஒன்றாகக் கூறுகின்றார். வேற்றுமைப் பின்னொட்டுகளால் திரிபுற்ற பெயர்களுக்குப் பின்வந்து பின்னுருபுத் தொடராக வினையுடன் ஒரு செயற்பாட்டு உறவில் நிற்கும் என்பது சொல் பின்னுருபு என்று தொடரியல் விளக்கம் தரலாம். பின்னுருபுகள் இந்நிலையில் தனித்து நிற்கும் என்பதிலிருந்து கட்டுப்பட்டே நிற்கும் என்பது பலதரப்பட்ட அங்கங்கள் சேர்ந்த சொல்வகுப்பாகும். கோதண்டசாமன் (1989) சார்நிலைக் கிளவி வகை என்ற துணைமைச்சொல் வகையின் கீழ் பின்னுருபைச் சொல்லுருபு எனக் குறிப்பிட்டு வகைபாடு செய்கிறார். பெயர்ச்சொல்லும், வினைச்சொல்லும் காலப்போக்கில் வேற்றுமைப் பின்னொட்டுகள் போல் சொல்லுருபுகளாய் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. லேமனும்(1989) பின்னுருபுகளைத் தனிச்சொல் வகுப்பாகக் கொள்கிறார். திரிபுற்ற மற்றும் திரிபுறாத பெயாவடிவுகளும் வினையெச்ச வடிவுகளும் தான் பின்னுருபுகளாகும். எடுத்துக்காட்டாக, தமிழ் பல இடப்பொருள் செயற்பாடுகளைக் குறிப்பிட, இடத்தைக் குறிக்கும் பெயர்களைத் தான் பயன்படுத்துகின்றது. (எ.கா. இல், உள், முன், மேல், கீழ், அடியில்) ஒரு குறிப்பிட்ட சொல்லைப் பெயராகக் கருதுவதா, பின்னுருபாகக் கருதுவதா என்பதில் ஒருமித்த கருத்தில்லை. பின்னுருபுகளாக எடுத்தாளப்படும் பெயர்கள் எல்லாம் உருபனியல் அடிப்படையில் குறை உள்ளவை. அதாவது அவை எல்லா வேற்றுமை உருபுகளையும் எடுப்பதில்லை. பல பின்னுருபுகளாய் வரும் பெயர் வடிவுகள் தொடரியல் அடிப்படையில் குறைப்பாடுள்ளவை. அதாவது அவை வாக்கியத்தில் பெயர் வரும் எல்லா இடங்களிலும் வருவதில்லை. எல்லாப் பெயர்களைப் போலவும் அவற்றின் இலக்கணச் செயற்பாடுகள் வருவதில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, நடு, இடை என்ற பெயர்கள் 'மையம்' என்ற பொருளில் இல் என்ற இடவேற்றுமை பின்னொட்டு எடுத்து நடுவில், இடையில் என பின்னுருபுகளாக மட்டும் வருகின்றன. ஆனால் அவை எழுவாயாகவோ,

செயப்படுபொருளாகவோ, பயனிலையாகவோ வருவதில்லை. இப்பெயர் வடிவங்களில் மிகப் பெரும்பான்மையானவையாய் வரும் நெருங்கிய பெயர் மற்றும் வினை வடிவங்களின் குழுமம் பெயர்த் தொடருக்கப் பின்வந்து பின்னுருபுத் தொடராய் அமையும். பின்னுருபாய் வரும் பல பெயர், வினை வடிவங்கள் முறையே தங்கள் பெயர், வினை தொடரியல் இயல்புகளை இழந்து விடுகின்றன. பின்னுருபுகளை அவற்றின் வடிவ மற்றும் அவை எந்தப் பெயர்த் திரிபுக்குப் பிறகு வருகின்றன என்பதில் அடிப்படையில் வனைப்பாடு செய்யலாம். எடுத்துக்காட்டாக, இல் ஒட்டு எடுத்து வரும் நடுவில்,இடையில் என்பன – உக்கு வேற்றுமைக்குப் பின்னர் வரும். (எ.கா. அவர்களுக்கு நடுவில்,இடையில்) வினைவழிப் பின்னுருபுகளை இறந்தகால வினை எச்ச வடிவில் வருவன. (எ.கா. இல்லாமல்,அல்லாமல்) காலங்காட்டா வினையெச்ச வடிவில் வருவன. (எ.கா. தவிர, போல, விட) என வகைப்படுத்தலாம்.

3.7. பெயரடைகள்

ஆக்ஷர், லேமன், கோதண்டராமன் ஆகிய மூவருமே பெயரடையை ஒரு சொல் வகுப்பாகக் கொள்கின்றனர். பெயரடையை ஒரு சொல் வகுப்பாகக் கொள்வதில் மொழியியல் அறிஞர்களிடையே ஒருமித்த கருத்து இல்லை. பெயரடைக்கு ஒரு செயல்முறை வரையறை செய்வது எளிதானதல்ல. பெயரடை தொடரியல் அடிப்படையிலான ஒரு சொல் வகையாகும். பெயரடை, பெயர்த்தொடரில் தலைப்பெயருக்கு முன்னதாக அதன் அடையாக வரும் (எ.கா. பெரிய மரம்), வரையறு அடை (Determiner) பெயரடைக்கு முன் வரலாம். (எ.கா. இந்தப் பெரிய வீடு) பயனிலை இடத்தில் பெயரடை வருவதானால் அது மாற்றுப்பெயர் ஒட்டாக்கம் பெற்று வர வேண்டும்.(எ.கா. அந்த மாளிகை பெரியது) சொல் வகுப்புகளில் பெயரடை குறைச்சொல் எடுப்பதில்லை. பெயரடைகளைத் தனிநிலைப் பெயரடை (எ.கா.நல்ல, பெரிய, கெட்ட, சிறிய), கூட்டுநிலைப் பெயரடை மற்றும் ஆக்கப்பெயரடை (derived adjective) (எ.கா. அழகான, உயரமான) என வகைப்படுத்தலாம். தனிநிலைப் பெயரடைகள் மரபிலக்கணத்தில் குறிப்புப் பெயரெச்சங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. பெயருக்கு பின்

வந்து அவற்றைப் பெயரடைகளாகச் செயலாற்றச் செய்யும் ஆன, உள்ள, அற்ற, இல்லாத (எ.கா.அழகான, அழகற்ற, அழகில்லாத) என்ற பின்னுருபுகளைப் பெயரடையாக்கப் பின்னொட்டுகளாகக் கொள்வதா? அல்லது பெயரெச்சங்களாகக் கொள்வதா? என்பது இலக்கணப் பிரச்சனை. பெயரடைகளும் (தெரிநிலை) பெயரெச்சத் தொடர்களும் செயற்பாடு அடிப்படையில் பெயருக்கு அடையாய் வருவன (எ.கா. அந்த நல்ல பையன், அந்த படித்தப் பையன்) ஆனால் (தெரிநிலை) பெயரெச்சங்கள் உடன், பின், பிறகு, போது, முன், மட்டும், வரைக்கும் முதலான உருபுகளுடன் வினையடைத் தொடர்புகளை உருவாக்கும். (எ.கா. வந்தவுடன், வந்தபின், வரும்முன், கூடியமட்டும்) பெயரடைகள் (குறிப்புப் பெயரெச்சங்கள்) இவ்வாறு செயல்படுவதில்லை. (பரமசிவம் (1983:194)) பரமசிவம் மரபிலக்கணங்கள் பெயரெச்சங்கள் எனக் குறிப்பிடும் தெரிநிலைப் பெயரெச்சம் (எ.கா. பாடின பெண்) குறிப்புப் பெயரெச்சம (எ.கா.நல்ல பெண்), எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் (எ.கா. படிக்காத பெண்) என்ற மூன்றையும் ஆன ஒட்டாக்காப் பெயரடைகளையும் (எ.கா.அழகான பெண.) பெயரடைகளாகக் கொண்டு அவற்றில் தெரிநிலைப் பெயரெச்சத்தையும், எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தையும் தொடர் என்று குறிப்பிட்டு ஒரு வகையாகவும், குறிப்புப் பெயரெச்சத்தையும் ஆன ஒட்டாக்கப் பெயரடையையும் தனிச்சொல்லாகக் கொண்டு மற்றொரு வகையாகவும் பிரிக்கிறார்.

3.8. வினையடைகள்

ஆஷர் (Asher, 1982:101-102) ‘Operational Definition for Word Classes’ என்ற தலைப்பின் கீழ் சொல் வகுப்புகளில் ஒன்றாக வினையடையைத் தராவிடிலும் சொல்லாக்க உருபனியலைப் பற்றிப் பேசுகையில் அவர் (Asher, 1982:199-205) விடையடைகளின் ஆக்கம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். வாக்கியத்தில் அவை இடம் பற்றிக் கூறுகையில் இடவாக்கியங்கள் (Locative Sentences) மற்றும் உள்ளமை வாக்கியங்கள் (existential Sentences) அல்லாத பிற வாக்கியங்களில் வினையடை பொதுவாக எழுவாய் மற்றும் அயல் செயப்படுபொருளைத் தொடர்ந்தோ நேர்ச் செயப்படுபொருளுக்கு முன்னரோ வரும் என்று குறிப்பிடுகிறார். ஒரே வாக்கியத்தில் வேறுபட்ட வினையடைகள்

வந்தால் அவை வரும் நிரலைச் சரியாகக் கூறமுடியாது. பொதுவாக, கால வினையடைகள், இட வினையடைகளுக்கு முன்னர் வரும். இடவாக்கியங்கள் இவற்றில் வினையடை எழுவாய் முன்னர் வரும். கோதண்டராமனும், லேமனும் வினையடையைச் சொல் வகுப்பாகக் கொள்கின்றனர். வினையடைகளைத் தனிநிலை வினையடை (Simple adverbs) (எ.கா.நன்கு, உரைக்க) கூட்டுநிலை வினையடை அல்லது ஆக்க வினையடை (எ.கா. அழகாக, அழகாய்) எனப்பகுக்கலாம். திரிபுற்ற அல்லது திரிபுறாத பல பெயர்ச்சொல் மற்றும் வினைச்சொல் வடிவங்களை தொடரியல் அடிப்படையில் நெருங்கிய ஒரு குழு வினையடையாக மீள் ஆய்வு செய்யலாம். பின்னுருபுகளாக வரும் பல சொல் வடிவுகள் வினையடைகளாகவும் வரலாம். (எ.கா. முன்னர், முன்னால், பிறகு) திரிபுறாத ஆனால் குறைச்சொல் ஏ –ஐ விருப்பாக ஏற்றுவரும். பெயர்ச்சொல் வடிவுகள் (எ.கா. அப்பாலே, உள்ளே, அப்புறம்) இடவேற்றுமைக்காகத் திரிபுற்ற பெயர்ச்சொல் வடிவுகள் (எ.கா. பார்த்து, பிந்தி, முந்தி) என்பன வினையடைகளாகவும், பின்னுருபுகளாகவும் செயல்பட வல்லன. பெயரல்லாத வேறுசில சொல்வடிவுகளும் வினையடையாகச் செயல்பட வல்லன. எடுத்துக்காட்டாகச் சுட்டு மற்றும் வினாச் சுட்டுரபுகள் கொண்ட அப்படி, எப்படி, அப்போது, எப்போது, இங்கு, எங்கு, இன்று, என்று என்பனவற்றையும், பொதுவாக வினையடைகளாகக் கொள்ளலாம். சில இடங்களில் இவை வினையடையல்லாது பெயர்போல் செயற்பாடு செய்யலாம். (எ.கா. இன்று நல்ல நாள்) பல திரிபுற்ற மற்றும் திரிபுறாத பெயர் மற்றும் வினை வடிவங்கள் தொடரியல் அடிப்படையில் வாக்கியநிலை வினையடைகள் அல்லது வினையடை இணைப்பான்கள் என மீள் ஆய்வு செய்யப்படலாம். இவை வாக்கியத்தின் முன்னிடத்தில் வந்து இரண்டு வாக்கியங்களின் பொருண்மை உறவைக் கூறி நிற்கின்றன. எ.கா. அவன் நன்றாய்ப் படித்தான், ஆனால் வெற்றிபெறவில்லை. அப்படியும், ஆனால், இருந்தாலும், எதற்கும் என்பன வாக்கியநிலை வினையடைகளாகும்.

பெயர்ச்சொல்லுடன் ஆகு என்ற வினைச் சொல்லின் காலமிலா வினையெச்ச வடிவான ஆக அல்லது ஆய் சேர்ந்து கிடைக்கும் சொல் வடிவங்களை ஆக்ஷரும், கோதண்டராமனும் வினையடைகளாகக் கொள்கின்றனர். ஆனால் லேமன் ஆக,ஆய்

என்பது வினையடையாக்கம் செய்வது மட்டுமன்றி பிற செயற்பாடுகளிலும் வருவதைச் சுட்டிக்காட்டி ஆக,ஆய் என்பதை கட்டுநிலைப் பின்னுருபு அல்லது குறைச்சொல் என்று ஆயலாம் என்கிறார்.

பொருண்மை அடிப்படையில் வினையடைகளைப் பின்வருமாறு பகுக்கலாம்:

1. கால வினையடைகள் (எ.கா.இன்று, நாளை)
2. இட வினையடைகள் (எ.கா.இங்கு, அங்கு)
3. முறைமை வினையடைகள் (எ.கா.மெல்ல, நன்கு)
4. செயல்தொடர் வினையடைகள் (எ.கா.அடிக்கடி, மறுபடியும்)
5. அளவு வினையடைகள்

ஆனால் லேமனும், ஆஷ்ரும் அளவு வினையடைகளை ஒரு தனி வகுப்பாகக் கொள்கின்றனர். பரமசிவம்(1983) வினையெச்சங்களையும் ஒருவகை வனையடையாகக் கொள்கின்றார். வினையெச்சங்கள் காலக்குறிப்பினைக் கொண்டு விளங்குவதால் இவற்றை வினையடைகளாக எல்லோரும் கொள்வதில்லை.

3.9. அளவயடைகள்

ஆஷரும், லேமனும் அளவயடைகளைச் சொல் வகுப்பாகக் கொள்கின்றனர். அளவடைகளுக்கு உருபனியல் அடிப்படையில் ஒட்டு மொத்தமான வரையறை தர இயலாது. நெருங்கிய ஒரு குழுமச் சொல்வடிவுகள் (எ.கா. சற்று, முழு, கொஞ்சம், இத்தனை, அத்தனை, இவ்வளவு, அவ்வளவு, எவ்வளவு, நிரம்ப, நிறைய, மிகவும்) பெயர் அடையாக வர வல்லன. ஆனால் இவை வருமிடங்கள் ஒன்றானதல்ல. முழு என்ற அளவடை எப்பொழுதும் தலைப்புப் பெயருக்கு முன் அதனை அடுத்து வரும். (எ.கா.சற்று நேரம்), பெயருடன் ஆக,ஆன, இல்லாத, உடைய சேர்ந்த சொல் வடிவங்களின் முன்னர் மிகவும் வரும். (எ.கா. மிகவும் அழகாக, மிகவும் அழகான, மிகவும் அழகில்லாத) பிற

அளவடைகள் பெயரடைரூபெயர் என்ற தொடரின் முன்வரும். (எ.கா.கொஞ்சம்,பெரிய,பாத்திரம்) முழு, இத்தனை, அத்தனை, எத்தனை, மிகவும், தவிர்த்த பிற அளவடைகள் வினையின் அடையாக வினை முன்னிடத்தில் வரும். எ.கா. சற்று மறந்தான், நிறைய சாப்பிட்டான்). மிகவும் என்பன பெயரடையின் அடையாக வந்து பெயரடைத் தொடரில் காணப்படும். (எ.கா கொஞ்சம் சின்னக் கை) கோதண்டராமன் மிகவும் என்பதை பெயர், வினை, பெயரடை, வினையடை ஆகிய நான்கினுக்கு முன் அடையாக வரும். சொற்களை வல்லடை என்ற தனிச்சொல் வகுப்பில் அடக்குகின்றார். (எ.கா. மிகவும் கறுப்பு, மிகவும் நல்ல, மிகவும் வேகமாக, மிகவும் பிடிக்கும்).

3.10. வரையறை அடைகள்

பெயருக்குப் பின்னர் வரும் இந்த, அந்த என்ற சுட்டுப்பெயரடைகள் சரையறை அடைகளாகும். ஆவை சுட்டப்படும் பொருள் அல்லது குறிப்புப்பொருள் (referent) பேசுபவர்களிடமிருந்து எவ்வளவு அண்மைப்பட்டு அல்லது சேய்மைபட்டு இருக்கின்றது என்பதைக் குறிக்கவல்லன. (எ.கா இந்தப் பையன், அந்தப் பெண்) கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதியில் இவை சுட்டுப் பெயரடைகள் என்று குறிப்பிடப்படுள்ளன.

3.11. இணைப்பான்கள்

கோதண்டராமனும், லேமனும் இணைப்பான்களைச் சொல்வகுப்பாகக் கொள்கின்றனர். “இரண்டு சொற்றொடர்களை அல்லது சொற்களை இணைப்பதாகவும் ஒரு முழுத்தொடரைத் தன்னோடு இணைப்பதாகவும் அமைந்த சொற்கள் இணைப்பான்கள்” எனக் கோதண்டராமன் விளக்குகின்றார். தமிழில் பொதுவாக குறைச்சொற்கள் (clitics) இருப்பினும் பலவினை வடிவங்களை தொடரியல் அடிப்படையில் இணைப்புச சொற்களாகக் கொள்ளலாம். (எ.கா. ஆனால், அல்லது, இல்லையென்றால்) இணைப்புச் சொற்கள் இருபெயரடைகளையோ, பெயர்களையோ

இணைக்கப் பயன்படும். எ.கா. பழைய ஆனால் நல்ல புத்தகம், ரேக்ஷ்மா இல்லையென்றால் கலா வருவாள். கிரியாவின் தற்காலத் தமிழகராதி இவற்றை இணைப்பு இடைச்சொற்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

3.12. குறைச்சொற்கள்

குறைச்சொற்கள் பற்றி ஆரோக்கியநாதன் (1981) விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். கோதண்டராமன் குறைச்சொற்களைத துணைமைச்சொல் வகுப்பாகச் சார்புநிலைக்கிளவி வகையின் கீழ் **'ஒட்டு'** என்று குறிப்பிட்டு வகைப்படுத்துகிறார். அவர் "தொடரில் பல்வேறு இடங்களில் நின்று தொடர்ப் பொருளில் நிலைமாற்றம் செய்யும் மற்றும் பெயர் விகுதியாகவோ, வினைவிகுதியாகவோ" கொள்ள இயலாத தான், உம், ஆ முதலான கிளவிகளை ஒட்டுகள் என்று குறிப்பிடுகின்றார். லேமன் குறைச் சொற்களைப் பற்றிப் பேசும் போது உருபனியல் அடிப்படையில் அல்லாமல் இலக்கணத்தின் ஒலியனியல் விதிகளின்படி சொறகளுள் ஒட்டப்பெறும் கட்டு வடிவங்கள் குறைச்சொற்கள் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். அவை திரிபு அல்லது ஆக்கக் கூறுகளின் பிரதிபலிப்பல்ல. திரிபு அல்லது ஆக்கப் பின்னொட்டுகளைப் போல் அவை ஒரு குறிப்பிட்ட சொல் வகுப்பை மட்டும் சார்ந்து வருவன அல்ல. தமிழில் எல்லாக் குறைச்சொற்களும் பின் குறைச் சொற்களாகும். பெயரடை அல்லது பெயரின் அடையாய் செயல்படும் பெயர்கள் தவிர பிற தொடரியல் வகைப்பாடுகளின் தலைமைச் சொற்களுடன் குறைச் சொற்கள் ஒட்டப்பெறலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட ஒலியனியல் வடிவம் கொண்ட குறைச்சொல்லுக்குப் பல பொருண்மைச் செயல்பாடுகள் இருக்கும். உம், ஓ, ஏ, தான், ஆ என்பன குறைச்சொல் வகுப்பின் பாற்படும். ஆக்ஷர் ஏ, தான் ஆகிய தேற்றச் குறிகளையும் (emphatic markers) ஆக என்ற வினாக் குறியையும் (interrogative marker) உம், ஓ ஆகிய இணைப்பான்களையும் பலதரப்பட்ட முக்கியமான வாக்கிய உறுப்புகளுடன் ஒட்டத் தகுந்த மாற்றம் கொள்ளாத கட்டு வடிவங்கள் எனக் குறிப்பிட்டு அவற்றை இடைச்சொற்கள் (Particles) என்ற சொல் வகுப்பில் அடக்குகின்றார். கிரியாவின் தற்காலத் தமிழகராதி இவற்றை இடைச்சொற்கள் எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

3.13. வினைசார் கிளவி

கோதண்டராமன் வந்தபின், வந்தபோது, வந்த உடன் ஆகியவற்றில் காணும் பின், போது, உடன் ஆகிய கிளவிகளை வினைசார் கிளவி என துணைச்சொல் வகையாகச் சார்புநிலைக் கிளவி வகையின் கீழ் தருகின்றார். "பெயர்த்தன்மை திரிந்து பெயரெச்சத்தின் பின் விகுதி போல நின்று வினை எச்சங்களை அமைக்கும் கிளவிகளும், வினைசார் கிளவிகள்" என்று குறிப்பிடுகின்றார். செய்யத்தக்க, செய்யக்கூடிய, செய்ய வேண்டிய முதலான கூட்டுநிலைப் பெயரெச்சஆகளில் காணும் தக்க, கூடிய, வேண்டிய என்பனவற்றையும் வினைசார் கிளவிகளாகக் கொள்ளத்தகும் என்கிறார். கிரியாவின் தற்காலத் தமிழகராதி இயற்றையும் இடைச்சொல் என்றே குறிப்பிடுகின்றது. வேற்றுமைப் பின்னொட்டுகளையும் (எ.கா. ஐ, ஆல், கு) அன், ஆன், அள், ஆள் முதலான பால் இட ஒட்டுகளையும் ஆன, ஆக என வரும் பெயரடை, வினையடை விகுதிகளையும் இந்த வகுப்பில் அடக்குகின்றார்.

3.14. சாரியை அல்லது நிரப்பி

"தமக்கென்று அகராதிப் பொருளோ, இலக்கணப் பொருளோ இல்லாதனவாய் சொற்கள் ஒன்றோடொன்று சேரும்போது சொற்சேர்க்கைக்கு இசைவாக நின்று சொல் அமைப்புக்கு உதவுவனவாய் அமைந்த கிளவிகள் சாரியை அல்லது நிரப்பி என்று பெயர்பெறும்" என்று கோதண்டராமன் இச்சொல் வகுப்பை வரையறை விளக்கம் செய்கிறார். வீட்டடினை, ஊரினை என்பனவற்றிலுள்ள இனை என்பதையும், வந்தனன், சென்றனன என்பனவற்றிலுள்ள அன் என்பதையும் சாரியை கிளவிக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகக் காட்டுகின்றார்.

4. முடிவுரை

மேலே கூறப்பட்ட அனைத்துச் சொல் வகைப்பாடும் தமிழுக்குத் தேவையான அடிப்படைச் சொல் வகைப்பாடுகளாகும். இதை தவிர பல நுண்மையான வகைப்பாடுகளையும் உட்படுத்தலாம். எடுத்துக்காட்டாக, வினையை, வினையெச்சம்,

பெயரெச்சம், வினைமுற்று, துணைவினை என மேலும் வகைப்படுத்தலாம். இச்சொல் வகைப்பாடுகள் சொல்வகை அடையாளக் குழுமத் தேர்வுக்கு அடிப்படையாய் அமையும்.

நோக்கீட்டு நூலகள்

கோதண்டராமன், பொன். 1989. "சொல் வகை அல்லது இலக்கணக்கூறுகள்.", தமிழ் இலக்கணக்கருத்தரங்கு, தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர்.

பரமசிவன், கு. 1983. இக்காலத் தமிழ் மரபு. சிவகங்ககை: அன்னம் (பி) லிமிடெட்.

Arokianathan, S. 1981. Tamil Clitics. Trivandrum: Dravidian Linguistic Association.

Asher, R.E. 1982. Tamil. Lingua descriptive studies.Amsterdam: North Holland Publishing Company.

Kothankdrama, Pon. 1997. A Grammar of Contemporary Tamil. I.I.TS., Chennai.

Lehmann. 1989. the Grammar of Modern Tamil. Pondicherry Institute of Linguistics and Culture. Pondicherry.